

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Opinie minoritară, divergentă cu privire la Hotărârea plenului CSM nr.609 din data de 6 septembrie 2007-prin care s-a soluționat Nota nr.9214/DRUO/1331/L/2007.

Judecător, membru CSM
ANGELA HĂRĂSTAȘANU

Judecător, membru CSM
ALEXANDRINA RĂDULESCU

Soluția adoptată de Plenul CSM a fost că:

Judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție numiți în această funcție , în temeiul Legii nr.56/1993, republicată, pot rămâne în activitate până la împlinirea vârstei de 70 de ani.

Hotărârea cu privire la care am formulat prezenta opinie diferită de cea a majorității , se sprijină pe argumentele și concluziile notei comune a Direcției resurse umane și organizare și a Direcției legislație, documentare și contencios nr.9214/DRUO/1331/L/2007.

Este fără echivoc faptul că legiuitorul are competența de a stabili o limită maximă de vârstă până la care poate fi exercitată activitatea de magistrat. În acest sens, prin hotărârea nr.444 din 12 octombrie 2005, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a stabilit, cu majoritate de voturi că ``Dispozițiile art 83 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, referitor la vârstă de pensionare prevăzută de lege au în vedere până la o nouă reglementare, vârsta de 68 de ani.``

La acea vreme rațiunea pentru care s-a făcut alegerea acestei limite a fost că, la momentul apariției Deciziei nr 419 din 18 iulie 2005 a Curții Constituționale, vârsta de pensionare **era reglementată unitar** pentru toți judecătorii și procurorii inclusiv pentru cei care își desfășurau activitatea la Înalta Curte de Casație și Justiție, , fiind abrogate art.12, 14 din Legea nr.56/1993 (prin Legea nr.303/2004 publicată în M.Of.nr.576/29 VI 2004)

În acest sens Curtea Constituțională, referindu-se în mod generic la "lege", art. 82 din Legea nr. 303/2004, în noua redactare, are în vedere, fără îndoială, o reglementare viitoare, dat fiind că, în afară Legii nr. 19/2000 - pe care, Parlamentul nu a mai evocat-o ca reglementare

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

de referință -, nici un alt act normativ nu mai prevede vârsta de pensionare a magistraților. De asemenea, în absența altei reglementări care să stabilească limita de vârstă până la care pot fi mentinuți în funcție magistrații, rezultă ca art. 82 din Legea nr. 303/2004 face trimitere, în această privință, la reglementarea încă în vigoare, și anume art. 64 din aceeași lege.

S-a reținut în motivarea opiniei majoritare a hotărârii nr. 444/2005 că această interpretare era necesară pentru a acoperi perioada de timp până la care se va adopta o noua reglementare legală , privind vârsta de pensionare și care se va aplica din momentul intrării ei în vigoare tuturor magistraților.

În consecință, până atunci, ar fi aplicabile dispozițiile art. 64, care reglementează vârsta de pensionare de 68 de ani. Asadar, Curtea Constituțională nu spune că vor fi aplicate fiecărui magistrat dispozițiile din legea în vigoare la momentul numirii sale în funcție. Dacă voia să spună asta, o spunea. Ea, dimpotrivă, spune că în mod unitar se aplică dispozițiile art. 64, adică tuturor li se aplică vârsta de pensionare de 68 de ani, întrucât legea viitoare nu a apărut (în acest s-a mai pronunțat plenul Consiliului Superior al Magistraturii prin hotărârea nr.496/2005).

Potrivit opiniei majoritare, se poate deduce că fiecare se pensionează conform legii raportat la data la care a fost numit în magistratură sau în funcția de conducere în care este în prezent, deși în mod constant plenul CSM a dispus diferit raportându-se la vârsta maximă de pensionare de 68 de ani. Corespunzător acestei interpretări ar însemna ca cei care au intrat în magistratură anterior anului 1989 de exemplu, să se pensioneze la 55, max. 57 de ani femeile si 60, max. 62 bărbații .

Nota comună a Direcției resurse umane și organizare și a Direcției legislație, documentare și contencios nr.9214/DRUO/1331/L/2007 se referă la pensionarea președintelui Înaltei Curți de Casație si Justiție. Apreciem că și în această situație vârsta de pensionare este de 68 de ani. Dacă acesta nu mai îndeplinește condițiile de a fi judecător nu mai poate fi nici președinte, chiar dacă nu și-a dus până la capăt mandatul. Nu se poate deroga de la norma care prevede vârsta maximă de pensionare pentru judecătorii de la ICCJ, în baza faptului că președintele nu și-a epuizat mandatul, pentru că legea nu prevede o astfel de excepție.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Cât timp în Constituție era prezent un mandat de 6 ani pentru judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție (art 124 alin.1 Constituția României din 1991 privind judecătorii Curții Supreme de Justiție) s-ar fi putut susține că reducerea vârstei de pensionare prin lege ar fi tins la diminuarea mandatului și în consecința aceea prevedere ar fi fost criticabilă pentru neconstituționalitate. În prezent, potrivit art. 125 din Constituție, modificată și completată prin Legea nr.429/2003 de revizuire a Constituției României, publicată în M.Of. nr. 767/31 X 2003, art.125 toți judecătorii numiți de Președinte sunt inamovibili, inclusiv cei de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În 2004 toți judecătorii în funcție la Înalta Curte de Casație și Justiție au fost numiți ca judecători inamovibili prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii. Din acel moment nu a mai existat nici un efect al numirii inițiale pe o perioadă de 6 ani.

Problema de drept este dacă se poate vorbi de ultraactivitatea legii de dreptul muncii, pe tărâmul drepturilor câștigate, dreptul la muncă. Dacă ar fi vorba de ultraactivitate în sensul drepturilor câștigate, în ceea ce privește vârsta de pensionare, ar trebui să recunoaștem dreptul celor care au împlinit vârsta de 55 de ani femeile judecător, respectiv 60 de ani bărbații procuror, la pensie integrală pentru limită de vârstă.

Mai mult decât atât, ar însemna că am putea alege dintre legile în vigoare în perioada cât am avut un raport juridic tipic sau atipic de muncă cea care ne este favorabilă, fie că vrem să ne pensionăm mai repede, fie mai târziu. Aceasta este contrazisă de întreaga legislație a pensiilor și de jurisprudența în materie. Astfel, conform art. art. 41 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale "vârsta standard de pensionare este de 60 de ani pentru femei și 65 de ani pentru bărbați. Atingerea vârstei standard de pensionare se va realiza în termen de 13 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin creșterea vârstelor de pensionare, pornindu-se de la 57 de ani pentru femei și de la 62 de ani pentru bărbați, conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 3". Iată, deci, ca legea generală a pensiilor reglementează o vârstă de pensionare diferită de cea anterioară și nimeni nu și-a pus problema de ultraactivitate a legii vechi, ci de aplicare imediată a legii noi.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Aceasta, deoarece, normele ce reglementează dreptul la pensie sunt imperative, știut fiind că legea veche poate ultraactiva tacit în cazul situațiilor juridice contractuale (subiective), și doar în ceea ce privește normele suplative ce completează contractul, devenind clauză a acestuia.

În concluzie apreciem că vârsta de pensionare pentru toți judecătorii și procurorii , aflați sau nu într-o funcție de conducere, inclusiv cei de la Înalta Curte de Casatie si Justitie, sub imperiul Legii nr 56/1993, este de 68 de ani.